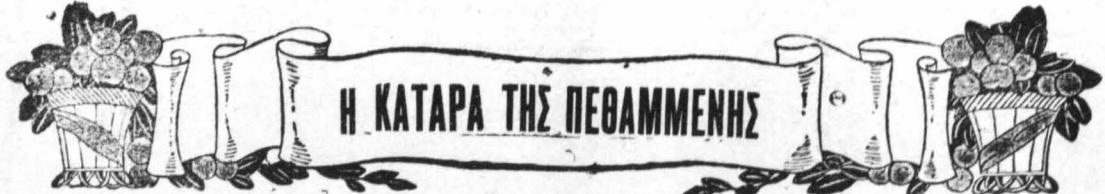

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέγεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλα ύπηρχαν καὶ ὄλλες γυναῖκες στὴ συναυλιοτική αὐτὴ συντρόφια. Ἐκτὸς τῆς Ἀνδράδος τὴν λεωπάρη, τὴν ὄποια ἀναφέρεμε στὴν ἄρχῃ τοῦ καταλόγου. Καὶ ἡ γυναῖκες αὐτές, ζῆλετές σὲ καλλονή καὶ σὲ ἀριστοκρατίητος δύναμιτος, ήσαν ἡ ἔτης:

Ἡ πριγκήπισσα Κονδέ, ἡ ὥποια θρισκόταν τὴν ἐποχὴ αὐτῆς σὲ δῆλη τῇ λάμψῃ τῆς ὁμορφιᾶς της, τῆς χάρτος της καὶ τῆς ἐντονῆς λαθροδιάσιας της. «Ἔταν, διόπει τοι πάνω, τὸ ἐδῶλο τῆς λατρείας τοῦ στρατάρου Ντορινάνο, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ συμπεριέται τὸ αἰσθητικό τοῦ γκριζομάλλη θαυμαστοῦ της.

Ἡ δούκισσα νὲ Σεβέρεζ, ἡ πεπτή, διαρκῶς γελαστή, ὅμοια μὲ πορσελάνιο κομψοτεγμένη, ἀλλὰ καὶ πόσο ζωρή! Ἡ δούκισσα ήταν τότε εἰκοσιεπτέμενος μόνον χρόνων, ἀλλὰ συνωμοτούσος μὲ διώλα καὶ πάσος. Συνωμοτούσος ἐναντίον τῆς θαυμάτου, τὴν ὄποια λάτρευε καὶ ἐναντίον ἐπίσης τοῦ Ρισελέ, τὸν ὄποιο μισούσε;

Συνωμοτούσος ἀπλώς γιὰ τὴν ἕδοσι τοῦ «νά συνωμοτή» καὶ γιὰ τὴν ἕδοντὴν ν' ἀντιπεπτίζει τὸν θαυμάσιμο κίνδυνο ποὺ ἀπειλούσε τότε

κάθε συνωμοτή!

Καὶ τέλος, ὑπῆρχε καὶ μιά τετάρτη γυναῖκα σ' αὐτὴ τὴ συνωμοτή. Αὐτὴ διώλας κανένας καὶ κανένας δέν μπορεῖ νὰ τὴ δῆλη στὸ πράσωπο. Καὶ τοῦτο, νιατὶ ἔνας πυκνὸς καὶ μαύρος πέπλος τὴ σκέπτασε ἐντελῶς καὶ ἀφίνει μονάχα νὰ φαίνεται ἕνας κουματζής λασιού λευκόπτυτος ἐκθωματίνης.

Καθόταν παπάνεια μὲ πειραιωσούσαν αὐτὴ καὶ νυΐακα. Ἡ δούκισσα πάτη τὲ Σεβέρεζ, τὴν εἶλε σφέρει μαζύ της. Λέν τὴ σύντηση στὸν διήνηντο δέν ἀποκλήνει τὸ δύνομά της. ἀλλὰ ἔγυρηθήκει γι' αὐτὴ νὲ τὴν θητὴ τὴ ζωὴ της.

Ο. Ήταν πολὺ ἐνδιαφέροντος πόδσωπο, αὐτὴ ἡ μιστροποιόληση σκηνιστος. Μεγάλοστρον, μὲ κοινωνιστικά μεναλοπεπεστάτη, σὰν δάναας θεῖ τὴν Ολύμπιον, ἐνέ μέρμοντατες γραμμές στὸ σύνημα της. «Ἔταν μαυρουντιμένη.

Καὶ νούσοι νὲ εσοπούνη λέξει, παπακλουθούσε δόλα σαυτένων υπέρων πάνω της μὲ πορειανή!

Ο Τοποκτέλει ἐντυπεταύει ἐπει πλησιάζει σὲ μιὰ πόρτα τῆς «τιμητικῆς αίθουσῆς». Ζαρωμένος, κρυμμένος, πάσια πολὺ ἐνε σπουδαστικά. Κύπταε τὴ συνωμοτή ὑδάπεδον τὸν νεαρῶν ἐκείνων φαῦδον καὶ γυναικῶν μὲ μιστροποιόλη τούμο. Δέν μπορεῖσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ δύνομο του αὐτῶν, γιατὶ τὸν θειούμενο νὰ προσέχεται αὖτις τὰ θρήνα τῆς πινακής του, σαν νὰ ἦταν σκοτεινή ποσούσθιμα...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, εἶλε πικωθῆ δοάρας ἡ Κατσίπα τῶν Βουρβώνων δούλη τῆς Βασιλώμης καὶ ἔλεγε μὲ ψυχρή φωνή:

— Κύριοι, καὶ ἔσεις ἀκλαυπούστατε, θέλω ποιὲι ἀπ' ὅλη νὰ θέλω μήτ' ὄντιν σης τὸ ἔργον τῶν ζητοῦντος; «Ἐδόπιον τηνικούνευσε διοι τὴ ζωὴν πασα... Καὶ ὅλοι ἔξερουν τὶ ἀκριβῶς θέλουμε καὶ ζητοῦμε!...» «Ἄν γάσσουμε τὸ πανιδί μας, δύνατον πλούσωσσε νεναράντα σύντατας τὸ σινεπούσματο κεκάλιστα πάσια τοῦ ἀπίστειτον κερδιναλίου!...

Ἐδόπιον δὲ λαταρόπτετος, δὲ βασιλόπατος δούλη Γάστρων τοῦ Ἀνδρού δηλαδή, κιτρίνισσες πάντα Αιγαίοι. «Ἄλλα καὶ Καίσαρ δούλη τῆς Βασιλώμης ἐξακολούθησε πόλυ γυνή:

— Αὐτὴ θά συμβαῖνει, ἀν νάσσουμε! Αγι κερδίσματε δύνατος τὴ παγνίδη ποὺ δέσι μέγγαται διτὶ θά διεψιθοῦμε;

— Ολαν τὰ θέλειατα γύρισαν πρὸς ἀπόλελφο τοῦ θασιλέων. Ποὺς τὸν Γάστρων ντ' Ἀνδρού, δηλαδή. Καὶ ποσανιστική μόνον αὐτὸς πυρούσσε νὰ ὑπογειώσει μαύσεις καὶ ἀγίωστα, γιατὶ αὐτὸς πιστήθησε διπὸ διελπιμένος, ἀν κεοδίζταν διτὶ τοὺς συνωμοτές τὸ τρεμέο παγνίδη τους!

Θά γινόταν θασιλέων τῆς Γαλλας

καὶ τῆς Ναυάρρας, αὐτὸς ὁ Γάστρων ντ' Ἀνδρού!

Μά ὁ Γάστρων δέν ὑποσχέθηκε τίποτα. Μονάχα κιτρίνιος πεποστέρο καὶ γύρισε τὸ κεφάλι του ἀλλοῦ. «Ω, εἴτε γεροτική φρόνην κάποτε ὁ μόλις δεκασχήτων χρόνον θασιλόπταις ἐκείνος!

— Ἔρωτῶ ποιός θά μᾶς δημειψή, ἀν κερδίσουμε τὸ φοβερὸ παγκίδη μας! Εσαντέ μὲ ψυχρότερη διλλά καὶ ἐντονώτερη φωνὴ Καίσαρ τῆς Βασιλώμης.

Βασιλεία σιγαλιάς ἀκολούθησε καὶ πάλι.

— Άλλας ξαφνικά, σηκωθήκε δρῆτη τότε ἡ μιστηριώδης μαυρυμένη γυναῖκα καὶ εἶπε ὑπόκωφας:

— Θά σας ἀμειψώ ἔγω!

— Ήταν φρικιστική ἡ σκηνή καὶ στιγμὴ ἐκείνη, «Εκεῖ παιζόταν ἡ ζωὴ καὶ ἡ τύχη διχι μόνον τοῦ Ρισελέ, τοῦ θασιλέως καὶ τοῦ κράτους—» ἀν ἐπιτύχανες ἡ συνωμοτή—διλλά καὶ η ζωὴ καὶ τόχη δλῶν τῶν συνωμοτῶν, ἀν ἔγκαντα τὸ παχύμηδι τους! Γι' αὐτὸς δηλοῦειν οἱ εὐγενεῖς σηκωθήκαν μάσσως, σάν νά τους τίναγες ἐλαττήριο δρόμος ἀπ' τὶς πολυμόρφους τους καὶ κύπταν μὲ βασιεία ὀπορία τη μαυροντυμένη ζγνωσαν.

— Ποιά είστε ἑσεῖς;... Καὶ πῶς τολμάτε ν' ἀναλάβετε τὸ δόσο φυγεῖτε ὑπορρέωσις, μπρὸς στὶς δόποις ὑποχώρησες—θουβός καὶ γλυπτιάζοντας—ἀν ίδιος ὁ ἀδελφός τοῦ θασιλέως;

— Ή θασιλεία σιγαλιά, ἔγινε τώρα θασιτεού καὶ τομεράτερη... «Ἔσως ἡ δινώστη καὶ μεγαλοπρεπής ἐκείνη γυναῖκα, νά μετύνοισε γιατὶ μήλησ...

— Άλλας... μιένοντας υπερτερα... φάνηκε δητεροφύτευσις: «Ἀπλούστο τὸ γέρι της, ἐπίστας τὸν πράσωπό της καὶ μάρο δαντελλένιο πέπλο ποὺ σκέπτασε τὸ πράσωπό της καὶ μάρο δαντελλένιο πέπλο ποὺ κεκλόπατε της...

Πνιγτές κραυγές τρελλής χασᾶς, καταπλήξεως διλλά καὶ θολίου, θνήκαν τότε ἀπ' τὸ στήθο τῶν συνωμοτῶν. Κι' δηλοῦειν γυνρόνιος, ὑποκλιθήκαν θασιεία καὶ γυνάσσουσαν μπρὸς στὴ μεγαλειόδην ἐκείνη γυναῖκα:

— Ήταν ἡ θασαλίσα σα σα!...

— Ή θασιλίσα «Αννα ἡ Αύστριασκή ταντό τότε δις είκοσιπεντένε χρόνων. «Ολοι δσοι ἔγραψαν ἀπομνημονεύματα, κατά τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, συμφωνήσαν δλοι δπόλατα στὸ διτὶ θασιλίσας μιέν γυναῖκας ἐκθαμβωτικῆς κατασκευῆς.

— Ισπανίς ἡ θασιλίσα «Αννα, παρ' διό τὸν τέτλο της ὡς «Αύστριασκή», ήταν φλογερή σαν τὶς συμπατερώτιδες της Ισπανίας. Είχε μέτωπο λευκό καὶ καθαρό, θλέμμα διστροφόβαλο, μότη ώραιοτάτη κι' δινάλαφρα κωντοῦ, πρόσωπο λευκορρόδινο καὶ χελήν υγράς σαρκώδη, κανονικώτατα καὶ κατασκευής. Οι ποιηταὶ διηγησαν μὲ ἀπέιρο θαμασισμὸν τὴν ἀνέκθεση δροντιά τῶν κινήσεων της, τὴν ὑπερόφανη κομμοστασία της τὴν διανοικότητα τῆς φωνῆς της καὶ τὴν διαισθουργητική πλαστικότητα τοῦ ψηλοῦ καὶ λιγεόδο κοσμοῦ της.

— Ήταν περισσότερο θεά, παρά θασιλίσσα!

— Κι' διμωρα, έντεκα γρόνια τώρα—ποὺ θασιλέων στὴ Γαλλία ως ούργιος ποὺ Λουδοβίκου ΙΙου—καὶ διφαστήσεις της είλε πληγωθῆ θασιλίσα. «Έντεκα γρόνια τέωρα πεδίσιεν ἡ Γαλλία διόσχισο, διτὶ τὸν Λουδοβίκο κι' διτὶ τὴν Αννα, δάσσοντας μὲ πορειανής συνέγιει τὴ λαμπτερή θασιλική δυνής για τὸν Λουδοβίκο καὶ τὴν

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

ποὺ σᾶς χαρίζει τὸ «Μπουκέτο» καὶ τὴ «Οίκογενειά»

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

Ἐπίστης συνεχίζεται ἡ διανομή τοῦ Α βιβλίου μας

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

Παρακαλοῦντα, δὲ ὄντας τὰ τόντα τῶν πειραδών τους τὰ βεβλά των ἐγκαθών, διλλά η ζητησίας ἔλει πεγάδη καὶ πρωτοφανής καὶ δὲν είναι ἀπότονον νὰ ξεναντηθῶν ἐντὸς διλλών ημερῶν καὶ αὐτὸς 20 χιλιάδες σωμάτων, τοὺς ἀπομάσσει.

Ποτὲ βιβλία δὲν ἐξητήσαν τόσον καὶ δέν ἐπροκάλεσαν τέτοιον πυναγερμόν.

"Αννα!..

Κ' όλας άδημονδοσε... Κ' οι μηχανορράφοι τής Αλδής και τής Διπλωματίσσας σκευευρόδουσαν έναντιν τής στείρας, τής διπλής θεσαλίσσες... Κ' είχε γίνει μάλιστα λόγος, δύριστα θέβασα μάρκετά καθαρά, γένοισαν την "Ανα, νά την έκθρονισουν, νά στέλνουν πω στην πατρίδα της την άτεκνη Γιαννίδα!"

Ω, πόσο είχε πληγώσει θαυμεία αύτό την υπερηφάνεια και την καρδιά της θεαλίσσεις!

Και πάσο φριχτά ύποφερε, όπτε δλες αύτές τις σκευαρίες γύρω της, ή άνηχη θεαλίσσεις! "Άλλα το μαρτύριο της είχε γίνει πιό δύνατόρο, όπτε τότε ποδήγιε παντοδάμνους πρωθυπουργός, δη καρδιάνιλος Ρισελίε.."

"Η θαυματική Αλδή μεταφορφώθηκε τότε, σε μά κόλασι μη χανορραφιών, υποψιών, έπιπτηρησεων κρυφών!... Ο Ρισελίε λάτρευε μυστικά τη θελτική θεαλίσσεις. Άλλα της έβειχε τή λατρεία του κατά τὸν δικό του άλλοκτο τρόπο:

Τη λατρεία σαν θηρίο δάνημερο, και την έπιπτηρούσε σαν θυντής κατάσκοπος!...

Αοιπόν, δριμία άκμόν ή θεαλίσσεις "Αννα ή Αδοστριακή, έφερε γύρω στοὺς συνωμότες τὸ δάπτραφερό καὶ κυριαρχικό θλεύμα της. Κ' ώστε, μὲ άργη, μὲ καθαρή κ' θέντονη φωνή, τοὺς είπε τὰ έξης:

"Αφῆσα τὰ άνάκτορά μου κ' ήρθα στὸ μέγαρο αὐτὸν δάνάμει σας.. Κατωπίσκοις μὲ χλίεις δυοκούλες νά γεγελάσω τις στρατιώτες τῶν κατασκόπων τοῦ Ρισελίε, ή δποῖες μὲ τριγυρίζουν νύχτα καὶ ήμέρα..? Ήρθα, έγω ή θεαλίσσεις δάνάμεις αἱ σάς τοὺς συνωμότες, έρονται καλὸς δτι συνωμοτεῖτε έναντιν τοῦ θεαλίσσεις—οὐλγούν μου!.. Γιατὶ τὰ έκανε δθα αύτη;... "Απλώστατα, θλείσα νά σᾶς δώσω — μὲ τὴν πασσούσα μου κοντά σας — μιά ρητή υπόσχεσι μοισθῶν γιά τὸ μέλλον, δίνοντάς σας συγχρόνιας καὶ τὴν άπόλυτη έγκρισι μου γιά τὰ σχέδιά σας τοῦ παρόντος!..

Μιά δλαφοή μελαγχολία σκίασε τὰ μάτια της, τώρα. Και μὲ φωνή θλιψμένη, έσακολούθησε:

"—Έχω θαυμεία ταπενωθή..—"Έχω ποιοτοῦ μὲ φασμάκια καὶ μ' θευτελίσουσός, σάν νά ήμουν ή πò ξενιστὴν δπτε τοὺς θητηκήνους μου.. Κρι τόσο θεαλίσσουσα, τόσο υποφέρω, ώστε —θδο κ' έφη μήνες τώρας—δρυγιάς ν' δανεωθήσαι, άν ένα τὸ δηκρωμάτα νά ζῶ κι' έγω στὸν κόσιο!.. Πεθαίνω, κώσιο!.. Μὲ σοστόνιον, αἱ κάθε στιγμή της ζρούμει μου!.. Δέν υπορῶ πειά νά υποφέρω!..—"Επανεπάτησε

Καὶ μὲ πονή πό τοσοντινό ἀπό κοφτερό άτοδά, θειόνισα ποντά, μά έντονα:

—Κι! Ένομισα τώρα σε πά σας... Και σᾶς λέει: Σήμερε με!.. Σήμερε με, γιά τὸ παρόν!..—"Οσο νάτ τὸ μέλλον, θνή ή Αννα ή Αντιπετσίκη, ή θανάτισσα τῆς Γαλλίας ναί θεαλίσσεις ποτέ, δοκίλισσα νά της θεατελίσσεις σας γιά μνσα!.. Σάν άνοικι στάθη ή Κοκος μου!.. Σάς άρκετ ή λόγους τῆς τιμής μου!;

Ήτην έπιπονα, θειότητική, ή οκνή, Σιναλιά διαδένεται, στὴν δρόνη τούς τελευταίους λήνους της θεαλίσσεις. "Υπέρταση μουσιουρού πατάσσεις, διάστημα κλειδαρίας της πανταειώφω πληυροπολεσσούς κλειδαρίας σας γιά μνσα!.. Σάν άνοικι στάθη ή Κοκος μου!..

Καὶ τέλος, έσπασαν δλοι σε τόσο συνκινητικές έκπλοσεις δασσιώσωσε καὶ πίπτεις πούς τη θεαλίσσεια τους, διστε τὰ ύπερινα μάτια της "Αννας Αρπτσιακῆς θυώρκωσαν. Μά τόσο τὸ σλογερό της σύλια Ελλασε, δπτο θυιό κι' ἀπό συγκινησι μαζύ, ώπτε μόλις κύλισσαν θώρακον στὰ ξαναμένα μάγουλά της, έξαπτησκαν συνδέον δμάσως!

—Ζήτω καὶ θεαλίσσεις! Εσπάνισσαν κατόπιν δλοι.

—Θάνατος στὸν καρδινάλιο! πρόσθεσαν ώστερα οι περισσοί τεροι.

—Κύριοι, πρός Θεο! Ικέτευσε πτερευθύς ή δούρι Γάστων τοῦ "Αντίου. Πότι υπαλλήλων πτοσκαλέ!.. Σκεφθήσε, δτι μπροστὶν ντη μάτι δκύσασσον δπτε έσσο!

—Κι! άσπι έννοιε κλητικά, δη δούρι έσακολούθησε:

—Ἄτ δεν οπτι θειόνισα κύονι, δη λόγους τῆς τιμῆς τη θεαλίσσεις μας, παραβέτω κι' έννα τόπος τὸν δικό μου!..—"Ενετε λοιπόν τὸ λόγον τῆς τιμῆς, ένωσ τοὺς δουκάς Γάργονος ντη "Αντίο. Ετι δη δαπτειμάρτητε πλουσιοπάροχος, μόλις τὰ συνωμοτικά μας σχέδια έπιποντον!

Σὲ μά κεκρίθη τη στιγμή έκεινη—στὴν καρδιά τοῦ Τσελίο, κατὰ μά συνεκλάπτητο εύπινιστα πληυρώσωσε. Κρι Εγενείζοντας κατὰ τὴ επινυία σύντοις θειανθεικά τὸ πτοσενεγένειο τόση ώρα πρόπτητο τοῦ. Καὶ τοσούληγε ήποτε τοῦ ή Τσελάκθη:

—Ω, πότο είπεις εύπινηστα!..—"Ωστε μότος δη ίδεις πτερίσσεις, δη λατινής δηπτήλων που στὴν καρδιά της η Ανναίδας, Ανναίδας, ή θνή ή Γάστων τοῦ "Αντίου!.. Μά δημόνις είπεις ή Γάστων τοῦ "Αντίου, ή θνή στὸ έσαστης τῆς υλεκτικῆς μου Αντιπετσίκη!.. Επει δ δηλει ή δη της!..—"Ω, θεη μου!.. ή! αώτη λοιπή την άγκαλιάζει τόσο τρυφερά, ο' έκεινο έκειν τα παγκάκια τοῦ

κήπου τῆς δδού Κουρτρά!.. Πόσο είχα πονέσει, τότε!..—"Επαιε πειά νά κυττάρη τὸ Τραγκακέλ—μὲ τό διρό ζηλότυπη μανά—τὸν νεαρό έκεινον εύπατριδη, τώρα πότι μάθε πάς λεγόταν ἄπτ τὸ θιό του ή σύμμαχο!

—Έξακολουθήσεις ώστόσου νά μουρμουρίζη τρισυντιχιαμένος:

—Μά θέβασι!.. Βέθασι!.. "Ο λαμπτρός αώτος εύπατριδης είνε δη δούλιο, Γάστων τοῦ "Αντίου, δπτος ώνδμασε τὸν έαυτο τὸ διδίσιο.. "Αλλά τότε είναι άδελφος τοῦ θειανθέως μας, Λουδοθίκου Ιζου!.. Έπομένως, είναι γιατος τοῦ θεαλίσσεις, Έρρικου ιανου! Κι! έπομένων είναι άδελφος καὶ της "Ανναίδας μου!

Ω, πόσο ήταν εύπιχιομένος τόσα, δη δυστυχούμενος της Ανναίδας, κατά τὴν έθεισσαν θαυματούργη πρωθυπουργός, δη καρδιάνιλος Ρισελίε..

—Δεν είσαι μηνητρή της, έκλαμπτρότας, ωλάς άδελφος της!.. Ωστόσο, καὶ άδελφος της δάκω πιονιστής μας ικανοπότηρος, γιά την πρωθυπόλη πού μοιδνίσας τοτε, έκει στην έξιπτρα τοῦ μεγάρου της!.. Μόνη χρεωτεῖς λοιπον νόμο μητήσης συγνόμην καὶ θα σε άνανκάσσου νά το κάμης αώτο, μὲ τὸν δικό μου τρόπο!

—Εγγιατεαέ, ή θεαλίσσεις είγει κατεβάσαι τὸν πέπλο της πάλι. Καὶ ξαναπήγης καὶ κάθος στὴν ποιητή άπόμερη θέσι της. "Η θέλει μὲ αώτο νό δεξι, έτι άφιν τελάμι ελεύθερια στοὺς συνωμότας, νά νοις ήπισσον δπω; ήνιμαν καλύτερο τὰ σχέδια τους. Λετη, μὲ τὴν παρουσία της έκη. θδινει μαζί ςα τὴν ένκρισι της ήσα θά θυμίζαν είκεινοι συμφέροντα στὸν σκοπό τους.

Καὶ τότε, θρίξιαν ή διελεύτερες κατέσκοπος:

—Τὰ πλούτη της δανεισθήσαν τούς τους καρδινάλιους, ή θεαλίσσεις πειά! Ελεγε δ θνας,

—Η τυραννική διοίκησις του κ' ή αύταρχικής της, είνε άπνταρθρές! Ελεγε δ θλός.

—Οι εύπατριδης τῆς Γαλλίας μαζίσανται, ήν δινεχθῶν περισσότερο τὸν διδό αώτον τόρανο! πρόθεσοι ήνας τρίτος.

Τότε πρωθήση δρός δη μαρκήσιος ντε Μπεβρών καὶ ξεφύνοις μὲ άγανκάτης:

—Ξέρεται, κύριοι, τὴν τελευταία τρέλλα τοῦ καρδινάλιου:

—Απαγγέλεταις τὶς μοναστικὲς πονηραίς θεατελέστας! Μαρκήσιο, σᾶς προτένω ήνας στόχημα! δέκοψε τότε ή έπιστης λαμπρός εύπατριδης Μοντμοράνου—Μπουτεβίλ.

—Ολι έσπησαν τὴν προσοχή τους σάν διψασμένοι τότε, γιατο ήθερναν τὸ παλέα μόσσος, τὸ δποτε θητεύεις μεταξύ τοῦ Μπεβρών καὶ τοῦ Μοντμοράνου.

—Μαρκήσιο, έσακολούθησε δη Μοντμοράν, είνε άλληση δη μισεῖται μὲ τὴν καρδιά σας;

—Είνε άληθινώτατο, φιλτράτε μου κόμη! δη παρκρήθηκε δη μαρκήσιος, γαρετάντας μὲ εύγενηκόπολιο. Σάς μισο καὶ άσας άπεχθενομένη νομά δημότη!.. Δέν είνε δημάς δλαζεις, δη θιές μη μισεῖται καὶ μὲ άπεχθεντοτε στὸν θιόθιμο;

—Είνε άληθινώτατο, μαρκήσιο! παραδέχτηκε δη κόμης τη Μοντμοράνου—Μπουτεβίλ. Μονάχα θά κανουνει μά διακοπή τοῦ μισού μας καὶ μάς δημακόνη τῆς έχθρότητος μας, δησ άκομη θά διαρκή δη καινός δγύν θωμα μας έναντος!

—Σύμφωνος, κόμη! άποκρήθηκε δη Μπεβρών. Κατόπιν θμως πρέπει νά κρούσει τὸ λαρύγγη—δη ήνας τοῦ άλλου—δασ ποργάρησε!

—Άγ θά ζωμα κ' οι δυό, έννοείται, δη τότε! έσφωνισε δη κόμης γελάντας. Γιατο ή πάτη μας αώτη έναντιν τοῦ καρδινάλιου, παρεπει νά στοιχηστη τη ζωή cε κανέναν δη τού δυό μισο!.. Ας εκπονήσουμε ένωσης από τού πατέντων τοῦ θειανθέως!.. Απόπον, προτίνω τοῦ έβης: Στοιχημάτιος γιλίες ιστομενίες ποτόδηλες(*), δη δη θά μονομαχήσω μαζί σου, κι' δη τοῦ θιόστοντο, κάτω δη το μποτ τού σχειρού Ρισελίε, παρ' ήτα τὰ παγαρευτικά πειά μονομαχίας μέτρα του!

—Διάσοβε, αώτο μηδέρει!.. άποκρήθηκε δη μαρκήσιος γελάντας. Η ήδη σας είνε πτοειδημ: Θά μονομαχήσουμε στὴ Βασιλικὴ Πλεστεία, κάτω δηκούθω δη τὰ πασσάδια τοῦ παναβλίου καρδινάλιου.. Καὶ δη σας σουβλίσω μποτος στὰ μάτια του μὲ τὰ πταθή μου, πειραρθωντας ήται τὰ λιθιά του—έναντιν τῆς μοναγάλας μέτρας!.. Δέχομαι λοιπόν νά στοιχημάσαι τὶς μαχητικές!

—Λαυτρό! θώμασε ίκανοποιημένος δη κόμης Αδοιο θά καταπέμπεις τον κύριο στοιχάριο Ηπανάνδα.. Ή δυό γιλίδες ποτόδηλοι δη δυνίσουν στο κεντον δη μάς τους δυό δης πταθή ήπικήση δη τη μοναστική αώτος.. Θά υποχωρήση δη πάτω τὸν δη κινητής την έναντινα τῆς μυνής τοῦ δημιόπλου του!

Οι δικό δημιόπλου έμπτησαν τὰ γέλια, έβωσαν τὰ χέρια τους κι'

(*) Μόναχοι δέλτα σημειωνούσαν μοναχήρων ταλλήρων, περίπτω

ύποσχέθηκαν νά κρατήσουν αύτή τη συμφωνία. Ήστάσσος, μιάς παγερή πνοή, η πνοή του μωστηρίου και τού θανάτου, έκανε δύλους τούς δύλους παρόντας συνωμάτους γ' αντρικήδουσαν και νά μη γράψουν μιλιά: «Ενοιωσαν, άσαν όποι προσάιθμα διπάσιο, δύτι και οι δύο αυτοί λαμπροί αντιπλοί είχαν όπογράψει τη θανατική τους καταδίκη γελόντας, έκενη τη στιγμή!»

—Διάσθιο! σκέφθηκε κι' ο Τραγκαβέλης, έπιστος άνατριχιάζοντας πιο πιο δάτη την κουρτίνα. Αύτοι οι δύο εύπατρίδες, ήσαν οι καλύτεροι μαθηταί της Ακαδημίας μου!... Πρέπει μέ κάθε θυσία νά παρακατώ στη μονομαχίας τους, γιατί νά συμφιλιώσω αύτά τά δύο λαμπρά σπαθά!

Την κρυερή έκεινη σιγή των συνωματών, την διέκοψε έπιτελους ή φωνή τού την Μπουσιέρ, ο δόποιος είπε:

—Κύριοι, άσα Έρθουμε τώρα στο σκοπό της άποψινής συγκεντρώσεως μας. Προτείνω ώς έξις νά γίνει το σχέδιο της συνωματικής μας δράσεως: «Ένας άσα μάς θα προσάκλεσε τὸν μιστό Ρισελίε σε γεύμα... Το γεύμα αύτό, θά δοθή στο σπίτι ένος από μάς και το διπότι πρέπει νά είνει κατά προτίμησην «έρυχο»... Θά τὸν καλέσουμε με προθύμια δι πότην την Λουσινή, ρίχνοντας θλέματα λατρείας στη δουλικίσσα ντε Σεβρέζ.

—«Οχι! πετάχτηκε κι' είπες δι κόμης ντε Σαλαί. Θά τὸν καλέσω στην έπαυλη μου, τού Σαν-Λαζάρ!... Είνε πιό έρυχοκή και συνεπώς πιό κατάλληλη!»

Και συγχρόνως έρριε κι' αύτός θλέμμα φλογερού ληπτείς στη δουλικίσσα ντε Σεβρέζ.

Εκείνη τούς κύτταζε θριαμβευτικά και χαμηλάσα γλυκά και στούς δύο. «Ηταν σάν νά τούς ξέγει:

—Το έρεως έτι με λατρεύετες κ' οι δύο, λα μπρού μεν πατριθδαί!... Άλλα θά με κερδίσω, δόποιος από σάς συντρίψη τὸν ἀχρείο καρδινάλιο!

—Σάς λατρεύω! ψιθύρισε στὸ αὐτή της θά Λουσινή ξέραλος.

—Πεθανόν γιά σάς! της είπε φλογερά δι κόμης Σαλαί.

Σαν δύο ἀνταστοπατού δούρωφοι της, ήσαν καβισμένοι πάλι της, δεξιά της, κι' αριστερά της. Στό μουρμουρήτο τού Λουσινή, ή δουλικά σα παρκορίθηκε μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

Άλλα κι' έκεινό το φλογερό «Πεθαίνω γιά σάς!» τού κόμητος ντε Σαλαί, ή δουλικίσσα σκήτηρε και χλώματα: Κάτι τὸ πένθιμο, κάτι σάν απασιο προμήνυμα γιά τὸ μέλλον, έκρυθαν μέσα τους αὐτές ή τρεις έρωτικές λέξεις τού νεαρού κόμητος!

Κ' ή δουλικάσσα θόγγυσα πνιγτά: Είχε δή κιόλας στη σκέψη της ένα δράμα, μιά όπτασια φριχτή. Είχε δή τὸν δήμο, νά κρατή ψηλά απ' τὰ αιματόθρεχτα μαλλιά τὸ κομμένο και χλωμό κεφάλι τού νεαρού και λαμπρού κόμητος!

Τὸ πνιχτὸ βογγητό της έδιωξε τὴν διπάσια. «Εσκυει στὸ αὐτή τού Σαλαί και τού ψιθύρισε:

—Φοβηθμάσκα γιά σάς!... Κάτι τὸ άλλοκοτο μοῦ συνέθη!... Ελάτε αύριο στὸ μέγαρο μου, νά σάς πα τε είδα σ' αὐτή την ἀλλόκοτη διπάσια μου!

Ο κόμης Σαλαί με δυσκολία συγκρέθεις τὸ δεχειλιμά της ἀπεργήραπτης χαρᾶς του...

Η δουλικίσσα τὸν λοιδοκύτταζε με τρυφερότητα. Η αιματηρή ὄπτασια της είχε προκαλέσει στὴν ψυχή της δ.τ. δεν είχαν κατορθώσει νά κάνουν τρία δλόκληρα χρόνια λατρείας έκ μέρους του ὅμοιαντον της...

Κι' θ Λουσινή, ο ἀτυχῆς αύτὸς ἀντίζηλος, χλωμιάζοντας σὰν πτώμα, σκεπτόταν:

—Από τώρα κέρδισε τὴν καρδιά της, δι κόμης!... «Ω, πρέπει νά τὸ σκοτώσω!...

Μὲ τόσο ἀστραπαία ταχύτητα είχαν «ἐκτυλιχθή τὰ παραπάνω τρία ψυχικά δράματα, δῶσε δικούστηκε μέμεσα δι Καίσαρ τῆς Ρευδόμης νά λέπη:

—Ωραίο προθέλω διτη θά είνε τὸ σχέδιο τού γεύματος!... Άλλα μάς προσφέρονται δύο έρυχοκές ἐπαύλεις, κύριοι, ως πεδίο της συνωματικῆς μας δράσεως!... «Ἐπειδὴ σάν μες χρειάζεται μόνον μή μα, νά θάλουμε κλήρο γιά ν' ἀποφασίστη δι τόχη!

—«Εται, δεν θά ζηλεύω κανένας! είπε μὲ αρκασμή ή πριγκήπισσα Κονδή, κυττάζοντας τὸ Σαλαί και τὸ Λουσινή.

Σ' ένα χαρτί γράφτηκε τὸ δύνωμα «Σαν-Λαζάρ», και στὸ θλό τού δύνωμα «Σατάν». Ο δύνωμα τού Ανζού τράβηξε τὸν έναν από τούς δύο κλήρους και διάβασε φωνάχτα:

—Σαν-Λαζάρ!

Και πάλι είχε κερδίσει δι κόμης τε Σαλαί!... «Ενοιωσε πώς θά λιποθυμούσας από εύτυχιο, ένω δι δύντυχος Λουσινή είχε γίνει παροδήλωμος απ' τὴ λύπη του. «Ανασκόπωσαν τότε τὰ κεφάλια τους οι δύο νεαροί ἀντίζηλοι κι' σλλαβέαν ένα θλέμμα βαθύ διάπάνω απ' τὸ ξανθό κεφάλι της λατρευτῆς των:

Κι' ήταν θελήμα απεργηράπτου λισσές και πρόκλησις εανά-

του τὸ θλέμμα τους έκεινό!...

—Λοιπόν ή δράσας μας δια γίνη στὴν έπαυλη τοῦ κόμητος ντε Σαλαί! έξακολούθησε δι δύο Καίσαρ τῆς Βανδώμης:

—Ναι, άλλαξ έδειχτη νά πάτη έκει δι καρδινάλιος! διέκοψε δι Λέξανδρος τού Συρδάνων, μικρότερος, «ζελφός τοῦ Καίσαρος:

—Αναλαμβάνω νά τὸ πείσω έγω νά δεχτή τὴν πρόσκλησί μου! τού είπε μὲ ψόφος έντονο δι κόμης ντε Σαλαί:

—Ολοι οι συνωμάτων τότε, δάλληλοκυττάχτηκαν χλωμοί. Είχε φτάσει πειά ή στηγή ν' ἀποφασίσουν ποιά ζεμέλλε νά είνε ή δράση τού!

Θά δράπαζαν και θά έδεναν τὸ καρδινάλιο: Θά τὸν φυλάκιζαν μυστικά, σα κανένα μοιαστήρι; Θά τὸν ἀποποιήσαν έγγραφες ουποσχέσεις, πόπας προτείνεις δι Καίσαρ τῆς Βανδώμης;

Θά τὸν κρατούσαν αιχμάλωτο γιά ένα μήνα—πόπας ελέγει δι στρατάρχη Ντρανάνο—γιά νά θρόνον έτοι τὸν καρδιόν τὸν άνατρέψουν και νά κάνουν άνιλαρο τὸ συμβούλιο τοῦ θασιλέως!

Μά έλοι τους, μέσα στὸ μασάλιο τους, μιά οικεύ άποφασιστική και ριζική λύσεως, είχαν: Νά σκοτώσουν τὸν καρδινάλιο!

Κανένας τους δύο, δέν τολμούσαν νά τὴν έκφραστο!

Ο θασιλόπατος δούν τοῦ Ανζού, κατάχλωμος, πιό χλωμός απ' δύο ζηρούς είχαρώσει στὸν θρόνο του, προσπαθώντας νά μη φαίνεται καθόλου. Δέν μιλούσε. «Ηταν τρομερή ή σκηνή έκεινη. Ή τρομαστή κιών τού πανισχύσαν καρδινάλιο πλανώντας διπάνας διτη, τού κεφαλία τῶν συνωματῶν έκεινων και τούς πάγωνε... Τούς ιππινάκε...

Τέλος ή Αναίς ντε Λεσπάρ, ή μόνη πού δὲν είχε μιλήσει άκόμα, σηκώθηκε άποφασιστική επί:

—Κύριοι, περιπτός κάθε διοισαγμός έκ μέρους σας!... Αναλαμβάνω έγω, μὲ τὸ τηνί μου τὸ χέρι, νά σκοτώσω τὸν καρδινάλιο!

—Ολοι άλληλοκυττάχτηκαν λαχανισμένοι. Ρίγας έξακολουθητικό συντάραζε τὰ κορμά τους. Κύπταζαν μὲ άνικραστο θαυμασμό, δλάχα και τρόμο τὸν έπιθλητική αὐτή ήρωιδα...

Η Αναίς, δρήκη, τούς κύτταζε κι' αὐτή έπισης, μὲ φλογερή άποφασιτικότητα. Τό ώχρο, πανομορφό πρωσάπω της φωτιζόταν μελαγχολικά απ' τὶς μαύρες λάμψεις τῶν ματιών της.

—Η πρόστις της ήταν θάμη, άγρια, θηρώδης. «Ολοι έμπολα ένωισαν, δτι η ψυχή της ήταν άγνη κι' θι διάλογο ίπερτράτης στοιδιάζοντος υπαγόρευαν τὰ αιμόδιψα σιθημάτα της:

Κι' θ Τραγκαβέλη, γονιστός, μὲ μπλεγμένα τὰ χέρια του, τὴν κύτταζε απ' τὴν κρυφή σκοπιών του μ' έκφραστ λατρείας, πειρής αφοιώσεως και θωματάτου θαυμασμού...

—Κύριοι, ίδον πρέπει νά ενεργήσουμε! έξακολούθησε μὲ σταθερή φωνή ή Αναίς. Ο κύριος ντε Σαλαί δέν έχει τη ποτε άλλο νά κάνη, παρά νά με ειδοποιήση ποιάς άκριθως ήμερα ποτε δι Ρισελίε νά γευματίστη στὴν έπαυλη Σαν-Λαζάρ!... Κι' έγω, μὲ τους κυρίους Φωτράγι, Μπουσιέρ, Λιθερτάν και Σεβρέζ θά φροντίσω τὸ θρίσκουμαι που έπαυλη τού κόμητος, πρὶς άκοπη πάτε δι καρδινάλιος!

—Αδινατον!... Εξεφώνησε ο Σαλαί. Ο κλήρος εύνόησε έμένα και μὲ ύποδειξε ήσαν φονέα τού μηστού Ρισελίε!... Λοιπόν...

—Έχετε δικα, κόμη! τὸν διεύκοιτα ντε Σεβρέζ. Ο κλήρος ύποδειξε έπιλως τὴν έπαυλη της κύτταζε και τίποτε περισσότερο!

Ο Σαλαί έσκυε τὸ κεφάλι και σιώπησε. «Ενα θλέμμα τῆς δουκισσής, είχε σταθερά πρέπει νά τὸν δαμάσων. Ολόκληρη τῶν συνωματῶν άλλωστε, έπιδοκ μαζε φανερά τὴν Αναίς. Κι' διοι σκεπτόντουσαν μέσα τους:

—Αν αὐτή έπιπτυχανε τὸ σκοπό τους, χωρίς νά διαμιχθούν οι ίδιοι, τότε τὸ καύλινο γιά αὐτούς!...

—Η Αναίς κύτταζε τὸν διεσόρευς άχωριστους ιππότας της. Τούς είδα αποφασιτικούς, έτοιμους νά σκοτώθουν ο' ένα της θλέμμα κι' έξακολουθήσει στάραζη:

—Οι κ. κ. ντε Φωτράγι, ντε Μπουσιέρ, ντε Λιθερτάν και τνε Σεβρέζ, δέν θά έχουν άλλον ρόλον, παρά μόνον τὸν έξης: Θά φροντίσουν ν' απόμακρουν με κάθε τρόπο τὰ πρόσωπα τῆς Σεβρέζ. «Έγω τότε, θά τού προσφέρω ένα σπαθί, θά έχω κι' έγω άλλα ένα και τὸ τόν δαμάσκων. Ολόκληρης ή διμήγυρης τῶν συνωματῶν άλλωστε, πρέπει έξαπαντος νά πέσουμε νεκροί, στη μέρη πλανάτου μονομαχία μας αὐτή!... «Αν τὸν σκοτώσω, δι σκοπός τῆς ζωής μου έκπληρωθήσει πειά και τὰ ξήσω στὸ έξης κάπου, ήσυχη, άποτραπθηγμένη απ' τὸν κόσμο, εύτυχισμένη!... «Αν σκοτώθω διώμως, τότε...

—...Τότε θά έκδικησουμε τὸν θάνατο σας, δεσποινίς! διέκοψαν μὲ άγριον πόνο και μὲ άγρια φωνή κ' οι διεσόρευς μαζύ ιππόται (Ακολουθεῖ)

